Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA DĪNA ŠPĪLMANA [*DEAN SPIELMANN*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2025. gada 6. februārī [1]

Lieta C-413/23 P

Eiropas datu aizsardzības uzraudzītājs
pret

Vienotā noregulējuma valdi

Apelācija – Personas datu apstrāde – Kompensācijas procedūra kreditoriem un akcionāriem pēc bankas noregulējuma – Informēšanas pienākums – Regulas (ES) 2018/1725 15. panta 1. punkta d) apakšpunkts – Minēto kreditoru un akcionāru neinformēšana par personas datu saņēmēju – Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāja lēmums, ar ko konstatē Regulas 2018/1725 pārkāpumu saistībā ar pseidonimizētu personas datu apstrādi

I. Ievads

1. Apelācijas sūdzībā Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs (EDAU) lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2023. gada 26. aprīļa spriedumu VNV/EDAU (T-557/20, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2023:219), ar kuru tā atcēla EDAU 2020. gada 24. novembra pārskatīto lēmumu (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums") par piecām akcionāru un kreditoru, kurus bija skāris bankas *Banco Popular Español SA* (turpmāk tekstā – "*Banco Popular*") noregulējums, iesniegtajām sūdzībām par to, ka viņi nav bijuši informēti par viņu personas datu nodošanu.

2. Šī lieta Tiesai pseidonimizētu datu kontekstā dod iespēju precizēt jēdzienu "personas dati" un no tā izrietošos pienākumus, lai tiktu izpildīti godprātīgas un pārredzamas datu apstrādes pienākumi.

II. Atbilstošās tiesību normas

3. Regulas (ES) 2018/1725 [2] galvenās normas, kas attiecas uz šo apelācijas sūdzību, ir šādas.

[1] Oriģinālvaloda – franču.

[2] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2018. gada 23. oktobris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās un par šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 45/2001 un Lēmumu Nr. 1247/2002/EK (OV 2018, L 295, 39. lpp.).

4. Šīs regulas 16. un 17. apsvērums formulēts šādi:

"(16) Datu aizsardzības principi būtu jāattiecina uz jebkādu informāciju par identificētu vai identificējamu fizisku personu. Personas dati, kuri ir pseidonimizēti un kurus, izmantojot papildu informāciju, varētu attiecināt uz fizisku personu, būtu jāuzskata par informāciju par identificējamu fizisku personu. Lai noteiktu, vai fiziska persona ir identificējama, būtu jāņem vērā visi līdzekļi, ko pārzinis vai kāda cita persona pietiekami iespējami [saprātīgi] varētu izmantot – piemēram, atsevišķa izdalīšana –, lai tieši vai netieši identificētu fizisku personu. Lai pārliecinātos, vai līdzekļus varētu pietiekami iespējami [saprātīgi] izmantot fiziskas personas identificēšanai, būtu jāņem vērā visi objektīvie faktori, piemēram, identificēšanai nepieciešamās izmaksas un laiks, ņemot vērā apstrādes laikā pieejamo tehnoloģiju un tehnoloģiju attīstību. Tādēļ datu aizsardzības principi nebūtu jāpiemēro anonīmai informācijai, proti, informācijai, kura neattiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu, vai personas datiem, ko sniedz anonīmi tādā veidā, ka datu subjekts nav vai vairs nav identificējams. Tādēļ šī regula neattiecas uz šādas anonīmas informācijas apstrādi, tostarp statistikas vai pētniecības nolūkos.

(17) Pseidonimizācijas piemērošana personas datiem var mazināt riskus attiecīgajiem datu subjektiem un palīdzēt pārziņiem un apstrādātājiem izpildīt datu aizsardzības pienākumus. Skaidra "pseidonimizācijas" ieviešana šajā regulā nenozīmē to, ka tiek izslēgti jebkuri citi datu aizsardzības pasākumi."

5. Minētās regulas 3. panta "Definīcijas" 1. un 6. punktā paredzēts, ka:

"Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

1) "personas dati" ir jebkura informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu ("datu subjekts"); identificējama fiziska persona ir tāda, kuru var tieši vai netieši identificēt, jo īpaši atsaucoties uz identifikatoru, piemēram, minētās fiziskās personas vārdu, uzvārdu, identifikācijas numuru, atrašanās vietas datiem, tiešsaistes identifikatoru vai vienu vai vairākiem minētajai fiziskajai personai raksturīgiem fiziskās, fizioloģiskās, ģenētiskās, garīgās, ekonomiskās, kultūras vai sociālās identitātes faktoriem;

[..]

6) "pseidonimizācija" ir personas datu apstrāde, ko veic tādā veidā, lai personas datus vairs nav iespējams saistīt ar konkrētu datu subjektu bez papildu informācijas izmantošanas, ar noteikumu, ka šāda papildu informācija tiek turēta atsevišķi un tai piemēro tehniskus un organizatoriskus pasākumus, lai nodrošinātu, ka personas dati netiek saistīti ar identificētu vai identificējamu fizisku personu."

6. Saskaņā ar šīs pašas regulas 4. panta "Personas datu apstrādes principi" 1. punkta a) apakšpunktu un 2. punktu:

"1. "Personas dati:

a) tiek apstrādāti likumīgi, godprātīgi un datu subjektam pārredzamā veidā ("likumīgums, godprātība un pārredzamība");

[..],

2. Pārzinis ir atbildīgs par atbilstību 1. punktam un var to uzskatāmi parādīt ("pārskatatbildība")."

7. Regulas 2018/1725 15. panta "Informācija, kas jāsniedz, ja personas dati ir iegūti no datu subjekta" 1. punkta d) apakšpunktā noteikts:

"Ja datu subjekta personas datus vāc no datu subjekta, pārzinis personas datu iegūšanas laikā datu subjektam sniedz visu šādu informāciju:

[..]

d) personas datu saņēmēji vai saņēmēju kategorijas, ja tādas ir."

III. Tiesvedības priekšvēsture

8. 2017. gada 7. jūnijā Vienotā noregulējuma valde (VNV) pieņēma noregulējuma shēmu attiecībā uz *Banco Popular*, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010[3], kas tajā pašā dienā apstiprināta ar Eiropas Komisijas lēmumu[4], un tas konkrēti nozīmē bankas kapitāla instrumentu norakstīšanu vai konvertēšanu un akciju nodošanu.

9. Saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 20. panta 16.–18. punktu VNV uzticēja *Deloitte* kā "neatkarīgai personai"[5] veikt vērtējumu par atšķirīgu attieksmi, lai noteiktu, vai attieksme pret akcionāriem un kreditoriem, kurus tādējādi skāra noregulējuma shēma, būtu bijusi labvēlīgāka, ja šai institūcijai būtu piemērota parastā maksātnespējas procedūra.

10. 2018. gada 14. jūnijā *Deloitte* iesniedza VNV šo vērtējumu par atšķirīgu attieksmi (turpmāk tekstā – "3. vērtējums"). Ar iepriekšēju lēmumu VNV norādīja, ka, lai tā varētu pieņemt galīgo lēmumu par to, vai *Banco Popular* noregulējuma skartajiem akcionāriem un kreditoriem ir jāpiešķir kompensācija saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 76. panta 1. punkta e) apakšpunktu, tā saistībā ar tiesībām tikt uzklausītam sāka procedūru, kurā ietverts pirmais reģistrācijas posms, lai pārbaudītu ieinteresētību izteikušo lietas dalībnieku tiesīgumu, un otrais apspriešanas posms, kurā skartie akcionāri un kreditori iesniedza komentārus par VNV iepriekšējo lēmumu, kam pielikumā bija pievienots 3. vērtējums.

11. Reģistrācijas posmā savāktie dati, proti, pierādījumi par dalībnieku identitāti un īpašumtiesībām uz *Banco Popular* kapitāla instrumentiem, kuri bija norakstīti vai konvertēti un nodoti, bija pieejami ierobežotam skaitam VNV darbinieku, kas bija atbildīgi par šo datu apstrādi, lai noteiktu dalībnieku tiesīgumu. Šos datus nevarēja redzēt VNV darbinieki, kas bija atbildīgi par apspriešanas posmā saņemto komentāru apstrādi, kuras laikā viņi saņēma tikai komentārus, kas identificēti ar katram veidlapā iesniegtajam komentāram piešķirtu burtciparu kodu[6].

[3] OV 2014, L 225, 1. lpp.

[4] Komisijas Lēmums (ES) 2017/1246 (2017. gada 7. jūnijs), ar ko apstiprina *Banco Popular Español SA* noregulējuma shēmu (OV 2017, L 178, 15. lpp.).

[5] Regulas Nr. 806/2014 20. panta 1. punktā paredzēts, ka šī persona ir "neatkarīga no jebkādām publiskām iestādēm, tostarp no [VNV] un valsts noregulējuma iestādes, un no attiecīgās vienības". Minētās regulas 20. panta 16. punktā ir atsauce uz 20. panta 1. punktu saistībā ar jēdzienu "neatkarīga persona".

[6] Tas ir unikāls 33 ciparu identifikators, kas ģenerēts pēc nejaušības principa.

12. Pēc komentāru apkopošanas, automātiskas filtrēšanas un iedalīšanas kategorijās VNV nodeva *Deloitte*[7] šādi filtrētos, kategorijās iedalītos un apkopotos komentārus par 3. vērtējumu. *Deloitte* tika nodoti tikai tie komentāri, kuri saņemti apspriešanas posmā, un tiem bija burtciparu kods, kas izstrādāts revīzijas nolūkā, lai VNV varētu pārbaudīt un vajadzības gadījumā *a posteriori* pierādīt, ka katrs komentārs ir izskatīts un pienācīgi ņemts vērā. VNV bija vienīgā, kas, izmantojot šo kodu, varēja sasaistīt komentārus ar reģistrācijas posmā saņemtajiem datiem. *Deloitte* nebija un joprojām nav piekļuves reģistrācijas posmā savāktajiem datiem.

13. Skartie akcionāri un kreditori (turpmāk tekstā – "sūdzības iesniedzēji"), ievērojot Regulu 2018/1725, EDAU iesniedza piecas sūdzības ar pamatojumu, ka VNV publicētajā paziņojumā par konfidencialitāti personas datu apstrādē nav norādes par datu, kas savākti ar veidlapas palīdzību, nodošanu *Deloitte*. Tie apgalvoja, ka VNV nav izpildījusi minētās regulas 15. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzēto pienākumu sniegt informāciju par personas datu apstrādi saskaņā ar minēto regulu.

14. EDAU 2020. gada 24. jūnijā pieņēma sākotnējo lēmumu, kas pēc VNV lūguma to pārskatīt atcelts un 2020. gada 24. novembrī aizstāts ar strīdīgo lēmumu, kurš formulēts šādi:

"1. EDAU uzskata, ka dati, kurus VNV kopīgoja ar *Deloitte*, bija pseidonimizēti dati gan tāpēc, ka [apspriešanas] posma komentāri bija personas dati, gan tāpēc, ka VNV kopīgoja burtciparu kodu, kas ļāva sasaistīt [reģistrācijas] posmā saņemtās atbildes ar [apspriešanas] posmā saņemtajām atbildēm, lai gan dati, ko snieguši dalībnieki, lai sevi identificētu [reģistrācijas] posmā, *Deloitte* nebija nodoti.

2. EDAU uzskata, ka *Deloitte* ir sūdzību iesniedzēju personas datu saņēmējs Regulas 2018/1725 3. panta 13. punkta izpratnē. Tas, ka *Deloitte* nav minēta VNV paziņojumā par konfidencialitāti kā iespējam[ā] VNV savākto un apstrādāto personas datu saņēmēja kā pārzinis procedūrā saistībā ar tiesībām tikt uzklausītam, ir [Regulas 2018/1725] 15. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzētā informēšanas pienākuma neizpilde.

3. Ņemot vērā visus tehniskos un organizatoriskos pasākumus, ko VNV ieviesusi, lai mazinātu riskus datu aizsardzības tiesībām saistībā ar procedūru saistībā ar tiesībām tikt uzklausītam, EDAU nolemj neīstenot savas pilnvaras veikt korektīvus pasākumus, kas paredzēti [Regulas 2018/1725] 58. panta 2. punktā.

4. Tomēr EDAU iesaka VNV pārliecināties, ka tās paziņojumi par konfidencialitāti turpmākajās procedūrās par tiesībām tikt uzklausītam attiecas arī uz personas datu apstrādi gan reģistrācijas posmā, gan apspriešanas posmā un ka tajos ir iekļauti visi iespējamie savāktās informācijas saņēmēji, lai pilnībā izpildītu pienākumu informēt datu subjektus saskaņā ar [Regulas 2018/1725] 15. pantu."

IV. Pārsūdzētais spriedums

15. Ar prasību, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2020. gada 1. septembrī, un 2021. gada 29. janvārī iesniegtu grozījumu rakstu VNV cēla prasību, kurā, pirmkārt, lūdza atcelt strīdīgo lēmumu un, otrkārt, atzīt EDAU 2020. gada 24. jūnija sākotnējo lēmumu par prettiesisku.

[7] No strīdīgā lēmuma izriet, ka *Deloitte* kā neatkarīga persona palīdzēja VNV tās lēmuma pieņemšanas procesā. No minētā lēmuma arī izriet, ka 2020. gada 18. martā VNV nolēma, ka skartajiem akcionāriem un kreditoriem kompensācija nepienākas, un norādīja, ka šī lēmuma pamatā ir *Deloitte* veiktais pēcnoregulējuma vērtējums, kā arī tiesību tikt uzklausītam procedūrā saņemto komentāru analīze.

16. Pirmā prasījuma pamatojumam [8] VNV izvirzīja divus pamatus. Pirmais pamats bija balstīts uz Regulas 2018/1725 3. panta 1. punkta pārkāpumu, jo *Deloitte* sniegtā informācija neesot personas dati, un otrais pamats – uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā nostiprināto tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu.

17. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa šo prasījumu atzina par pieņemamu. Attiecībā uz lietas būtību tā apmierināja pirmo prasījumu un atcēla strīdīgo lēmumu, neizskatot otro prasījumu.

18. Saistībā ar pirmo pamatu Vispārējā tiesa, pirmkārt, balstoties uz pieņēmumu, nevis pārbaudot *Deloitte* nosūtītās informācijas saturu, mērķi un sekas [9], atzina, ka EDAU bija uzskatījusi, ka *Deloitte* nosūtītā informācija "attiecās" uz fizisku personu Regulas 2018/1725 3. panta 1. punkta izpratnē – pretēji spriedumam *Nowak* [10].

19. Otrkārt, saistībā ar Regulas 2018/1725 3. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu, ka informācijai jāattiecas uz "identificētu vai identificējamu" fizisku personu, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šajā lietā EDAU bija jāpārbauda, vai komentāri, kas nodoti *Deloitte*, attiecībā uz to ir personas dati. Taču, kā secināms no pārsūdzētā sprieduma, EDAU tikai izvērtēja iespēju atkārtoti identificēt komentāru autorus no VNV, nevis no *Deloitte* skatpunkta. Tādējādi, tā kā EDAU nav noskaidrojis, vai *Deloitte* rīcībā bija likumīgi un praktiski pielietojami līdzekļi, kas tai ļautu piekļūt papildu informācijai, kura nepieciešama komentāru autoru atkārtotai identificēšanai, EDAU nevarēja secināt, ka *Deloitte* nodotā informācija ir informācija, kas attiecas uz "identificējamu fizisku personu" Regulas 2018/1725 3. panta 1. punkta izpratnē [11].

V. Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

20. Ar 2023. gada 5. jūlijā Tiesas kancelejā iesniegto dokumentu EDAU iesniedza apelācijas sūdzību par pārsūdzēto spriedumu. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2023. gada 29. novembra rīkojumu [12] Eiropas Datu aizsardzības kolēģijai tika atļauts iestāties lietā EDAU prasījumu atbalstam, un ar 2023. gada 20. oktobra lēmumu Eiropas Komisijai – VNV atbalstam.

21. EDAU prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– pieņemt galīgo nolēmumu lietā;

[8] Otrais prasījums bija par sākotnējā lēmuma atzīšanu par prettiesisku. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa noraidīja otro prasījumu kompetences neesamības dēļ, pamatojoties uz to, ka VNV vēlējās panākt konstatējošu spriedumu, nevis tiesību akta atcelšanu.

[9] Skat. pārsūdzētā sprieduma 64., 73. un 74. punktu.

[10] Spriedums, 2017. gada 20. decembris (C-434/16, EU:C:2017:994; turpmāk tekstā – "spriedums *Nowak*"). Šajos secinājumos "pēc analoģijas" tiks minēti spriedumi, ar kuriem ir piemērota Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.) un Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VDAR"). Proti, kā izriet no Regulas 2018/1725 4. un 5. apsvēruma, kā arī VDAR 2. panta 3. punkta un 98. panta, Savienības likumdevējs ir vēlējies ieviest tādu personas datu aizsardzības sistēmu Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās, kas ir līdzvērtīga VDAR sistēmai, lai nodrošinātu vienotu un konsekventu fizisko personu aizsardzību attiecībā uz viņu personas datu apstrādi Savienībā (skat. spriedumu, 2024. gada 7. marts, OC/Komisija, C-479/22 P, EU:C:2024:215, 43. punkts).

[11] Skat. pārsūdzētā sprieduma 100., 103. un 105. punktu.

[12] C-413/23 P, EU:C:2023:1036.

– piespriest VNV atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies apelācijas tiesvedībā un tiesvedībā Vispārējā tiesā.

22. Eiropas Datu aizsardzības kolēģijas, kas lietā iestājusies EDAU atbalstam, prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– pieņemt galīgo nolēmumu lietā, atstājot spēkā strīdīgo lēmumu.

23. VNV prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzību;

– primāri pakārtoti – atcelt strīdīgo lēmumu;

– sekundāri pakārtoti – nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai; un

– piespriest EDAU atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies apelācijas tiesvedībā un tiesvedībā Vispārējā tiesā.

24. Eiropas Komisijas, kas lietā iestājusies VNV atbalstam, prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzību;

– piespriest EDAU atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

VI. Par apelācijas sūdzību

25. Apelācijas sūdzības pamatojumam EDAU, ko atbalsta Eiropas Datu aizsardzības kolēģija, izvirza divus pamatus. Ar pirmo tiek apstrīdēta Vispārējās tiesas sniegtā jēdziena "personas dati" interpretācija Regulas 2018/1725 3. panta 1. un 6. punkta izpratnē, kā tas interpretēts Tiesas judikatūrā. Otrais pamats ir balstīts uz to, ka ir pārkāpts tās pašas regulas 4. panta 2. punktā un 26. panta 1. punktā noteiktais pārskatatbildības princips.

A. Par apelācijas sūdzības pirmo pamatu

26. Pirmais pamats ir sadalīts divās daļās. Pirmā daļa skar nosacījumu, ka konkrētajai informācijai "jāattiecas" uz fizisku personu, un otrā daļa skar nosacījumu, ka šai personai jābūt "identificētai vai identificējamai".

1. Par pirmo daļu, kas skar jautājumu, vai informācija "attiecas" uz fizisku personu

a) Lietas dalībnieku argumenti

27. EDAU, kuru atbalsta Eiropas Datu aizsardzības kolēģija, apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījusies, nospriezdama, ka EDAU, interpretējot nosacījumu, ka *Deloitte* nodotā informācija attiecās uz fizisku personu Regulas 2018/1725 3. panta 1. punkta izpratnē, balstījās uz pieņēmumu. Tas uzskata, ka, ievērojot konkrētās lietas apstākļus, tam nebija jāveic padziļināta pārbaude.

28. VNV savukārt apgalvo, ka EDAU aprobežojās ar norādīšanu – kā to nosprieda Vispārējā tiesa –, ka konkrētie komentāri, ko sūdzības iesniedzēji bija iesnieguši procedūras attiecībā uz tiesībām tikt uzklausītam apspriešanas posmā, atspoguļoja viņu viedokļus vai nostājas, lai gan tam būtu bijis jāpārbauda, vai *Deloitte* nodotā informācija bija saistīta ar konkrētu personu tās satura, mērķa vai seku ziņā, kā prasīts spriedumā *Nowak*.

b) Izvērtējums

29. Jāatgādina, ka Tiesa ir vairākkārt nospriedusi, ka jēdziena "personas dati" definīcijā izmantotā vārdkopa "jebkuru informāciju" norāda uz Savienības likumdevēja mērķi šo jēdzienu apveltīt ar plašu nozīmi, kas potenciāli aptver gan visa veida objektīvu, gan subjektīvu informāciju [13] viedokļa vai vērtējumu formā, ja vien šī informācija "attiecas uz" konkrēto personu.

30. Šajā ziņā informācija attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu, ja satura, mērķa vai seku ziņā tā ir "saistīta" ar kādu identificējamu personu [14].

31. Saistībā ar tādiem viedokļiem vai vērtējumiem, kādi ir šajā lietā aplūkotie sūdzības iesniedzēju komentāri, man šķiet, ir atbilstoši veikt nošķīrumu, pārbaudot, vai minētie viedokļi vai vērtējumi "ir piesaistīti" personai vai personām, kuras minētas viedokļa vai vērtējumu tekstā, vai arī, kā šajā lietā, jānoskaidro, vai tie ir piesaistīti to autoram. Pirmajā gadījumā – lai secinātu, ka pastāv informācija, kas ir piesaistīta personai, par kuru ir veikts vērtējums, jāanalizē, vai vērtējuma saturs, mērķis vai sekas attiecas uz šo personu. Turpretī otrajā gadījumā – lai noskaidrotu, vai vērtējums ir piesaistīts personai, kura to ir sniegusi, man šķiet, varētu pieņemt, ka tas tā ir un ka viedoklis vai vērtējums noteikti ir piesaistīts tā autoram.

32. Tādējādi spriedumā *Nowak* būtībā runa bija par pārbaudes darbā ietvertas informācijas vērtēšanu. Tātad – par divām personām: eksaminējamo personu un eksaminētāju. Taisnība, ka Tiesa pārbaudīja eksaminējamās personas atbilžu saturu, mērķi un sekas, lai secinātu, ka tās attiecas uz eksaminējamo personu. Ņemot to vērā, konkrētāk saistībā ar eksaminētāja piezīmēm, kurās atspoguļots tā viedoklis vai vērtējumus [15], lai gan Tiesa pārbaudīja darbā ietvertās informācijas saturu, mērķi un sekas, lai secinātu, ka šie vērtējumi attiecas uz eksaminējamo

[13] Skat. it īpaši uzskaitījumu, kas nav izsmeļošs, ģenerāladvokāta Dž. Pitrucellas [*G. Pitruzzella*] secinājumu *Österreichische Datenschutzbehörde* un *CRIF* (C-487/21, EU:C:2022:1000) 36. punktā.

[14] Skat. spriedumu *Nowak*, 34. un 35. punkts. Skat. arī spriedumus, 2023. gada 4. maijs, *Österreichische Datenschutzbehörde* un *CRIF* (C-487/21, EU:C:2023:369, 23. un 24. punkts); 2023. gada 22. jūnijs, *Pankki S* (C-579/21, EU:C:2023:501, 42. un 43. punkts); 2024. gada 7. marts, OC/Komisija (C-479/22 P, EU:C:2024:215, 45. punkts), un 2024. gada 7. marts, *IAB Europe* (C-604/22, EU:C:2024:214, 36. un 37. punkts).

[15] Spriedums *Nowak*, 43. punkts.

personu, tā neveica šādu pārbaudi, lai atzītu, ka tie ir arī informācija par eksaminētāju, kas bija to autors [16]. Manuprāt, tātad nevar pilnībā izslēgt, ka varētu piemērot (vienkāršu) pieņēmumu, kad jānovērtē, vai viedoklis vai vērtējums, vai, kā šajā lietā, komentārs "attiecas" uz tā autoru.

33. No tā secinu, ja vien nepierāda pretējo, ka šajā lietā aplūkotie komentāri, ciktāl tie izrietēja no sūdzību iesniedzējiem un parādīja viņu "loģiku un argumentāciju", tādējādi atspoguļojot to "subjektīvā viedokļa" izpausmi, noteikti "attiecās" uz minētajiem sūdzību iesniedzējiem, neatkarīgi no to komentāru mērķa vai sekām.

34. Katrā ziņā pat bez šāda pieņēmuma šajā lietā uzskatu, ka konkrētie komentāri "ir piesaistīti" sūdzības iesniedzējiem to satura, mērķa un seku dēļ.

35. Šajā ziņā VNV apgalvo, ka argumenti, kas izriet no konkrēto komentāru mērķa un konteksta, ir neefektīvi, jo tie nav pārbaudīti strīdīgajā lēmumā, nepieņemami, jo tie ietver jaunu apgalvojumu par faktiem, un katrā ziņā tie ir kļūdaini.

36. Šie argumenti mani nepārliecina. Proti, gan pārbaude, ko EDAU veica strīdīgajā lēmumā, gan Vispārējās tiesas vērtējums pieder pie juridiskā konteksta, kurš ir ņemts vērā un kurā skaidri norādīts procedūrā saistībā ar tiesībām tikt uzklausītam iesniegto konkrēto komentāru mērķis un sekas. Šie argumenti par konkrēto komentāru mērķi un sekām tātad ir efektīvi un pieņemami.

37. Turklāt no piemērojamajām tiesību normām pēc būtības izriet, ka procedūras saistībā ar tiesībām tikt uzklausītam, kurā konkrētie komentāri tika iesniegti, mērķis bija ļaut skartajiem akcionāriem un kreditoriem piedalīties procedūrā citastarp tādēļ, lai VNV varētu iegūt visu informāciju, kas nepieciešama galīgā lēmuma pieņemšanai par to, vai ir vai nav jāpiešķir kompensācija *Banco Popular* noregulējuma skartajiem akcionāriem un kreditoriem saskaņā ar principu, ka nevienam kreditoram nevar piemērot sliktāku attieksmi nekā likvidācijas gadījumā parastā maksātnespējas procedūrā [17]. Bez tam šie komentāri, tiklīdz VNV tos ņēma vērā, varēja ietekmēt sūdzības iesniedzēju intereses un tiesības finansiālas kompensācijas ziņā.

38. No tā secinu, ka konkrētie komentāri, tostarp to mērķa un seku dēļ, ir piesaistīti personām, uz kurām attiecas šī lieta.

39. Papildus norādīšu – protams, ka konkrētie komentāri, kādi nodoti *Deloitte*, tika "filtrēti, iedalīti kategorijās un apkopoti", tādējādi, kā izriet no Vispārējās tiesas konstatētajiem faktiem [18], ka atsevišķus komentārus nevarēja izdalīt viena temata ietvaros; tomēr var pieņemt, ka, pat apkopotā veidā, šie kolektīvie komentāri saturiski atspoguļo personiskos viedokļus par 3. vērtējumu. Proti, tie veido tādu viedokļu summu, kas paši par sevi ir informācija, kura attiecas uz tos paudušajām personām. To filtrēšana, iedalīšanas kategorijās un apkopošana nemaina šo konstatējumu, jo pretējā gadījumā, lai izvairītos no nosacījuma par informāciju, kas "attiecas" uz fizisku personu, pietiktu apkopot vairākus viedokļus. Tas, ka šajā komentāru summā nav iespējams nošķirt dažādus atsevišķus viedokļus, man šķiet, vairāk pieder pie otrā kumulatīvā nosacījuma par datu subjektu identificējamību – tas tiks pārbaudīts šī pamata otrās daļas kontekstā –, nekā pie tā, kas paredz, ka komentāram jābūt "saistītam" ar fizisku personu.

[16] Spriedums *Nowak*, 44. punkta beigu daļa.

[17] Šajā nozīmē skat. pārsūdzētā sprieduma 5.–7. punktu un šo secinājumu 9. punktu.

[18] Skat. pārsūdzētā sprieduma 23. punktu.

40. Šādos apstākļos uzskatu, ka ir jāatzīst tiesību kļūda šajā ziņā Vispārējās tiesas vērtējumā, jo tā atzina, ka EDAU, lai secinātu, ka konkrētie komentāri "attiecas" uz fiziskām personām Regulas 2018/1725 3. panta 1. punkta izpratnē, neveica spriedumā *Nowak* prasīto pārbaudi.

41. Ja Tiesa nolemtu noraidīt pirmo daļu un nospriestu, ka konkrētie pseidonimizētie komentāri neattiecas uz to autoriem, otrā pamata pārbaude izrādītos lieka, jo saskaņā ar Regulas 2018/1725 3. panta 1. punktu tas ir personas datu esamībai nepieciešams nosacījums, kas ir kumulatīvs ar turpmāk pārbaudīto nosacījumu par datu subjektu identificējamību.

2. Par otro daļu, kas attiecas uz datu subjektu identificējamības nosacījumu

42. EDAU un Eiropas Datu aizsardzības kolēģija pēc būtības apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi divas kļūdas – pirmo attiecībā uz jēdzienu "pseidonimizācija" un otro uz sprieduma *Breyer*[19] interpretāciju, bet VNV un Komisija to apstrīd.

a) Par pirmo iebildumu, kas ir balstīts uz kļūdu saistībā ar pseidonimizācijas sekām

43. Šis iebildums ilustrē divu ļoti atšķirīgu pieeju pastāvēšanu datu aizsardzības noteikumu piemērošanas jomā. Vai pseidonimizēti dati tajā ir automātiski jāiekļauj tikai tādēļ, ka datu subjekti joprojām ir identificējami, neatkarīgi no papildu identificējošo datu pieejamības, vai arī ir jāuzskata, ka pēc pseidonimizācijas procesa dati ir personas dati tikai attiecībā uz tām personām, kuras var pietiekami iespējami identificēt datu subjektus?

1) Lietas dalībnieku argumenti

44. EDAU un Eiropas Datu aizsardzības kolēģija būtībā apgalvo, ka pseidonimizēti dati joprojām ir personas dati tikai tādēļ vien, ka datu subjekti joprojām ir identificējami, jo joprojām pastāv informācija, kas ļauj tos identificēt. Vispārējās tiesas pieeja esot kļūdaina, jo tā ļautu pseidonimizētus datus uzskatīt par anonimizētiem datiem attiecībā uz saņēmēju, un tas radītu risku datu subjektu aizsardzībai un pseidonimizāciju varētu sajaukt ar anonimizāciju. Šāda pieeja, kas ir pretrunā Regulas 2018/1725 tekstam un mērķim, ļautu pārzinim nepamatoti izņemt personas datus no Savienības tiesību aktu šādu datu aizsardzības nozarē piemērošanas jomas.

45. VNV un Komisija savukārt apgalvo, ka pseidonimizēti dati joprojām ir personas dati datu pārzinim, kas tos ir pseidonimizējis, bet attiecībā uz saņēmējiem ir jāpārbauda datu subjektu identificējamība. Turklāt, pat ja Regulas 2018/1725 3. panta 1. punktā nav precizēts, kam jāspēj identificēt datu subjektu, šīs regulas 16. apsvēruma gaismā un šeit aplūkotā 15. panta 1. punkta d) apakšpunkta kontekstā nozīme esot saņēmēja skatupunktam. Pēc to domām, ja šis saņēmējs nesaņem personas datus, datu subjektiem nav intereses tikt informētiem par datu nodošanu, jo viņu tiesības netiek skartas.

[19] Spriedums, 2016. gada 19. oktobris, *Breyer* (C–582/14, turpmāk tekstā – "spriedums *Breyer*", EU:C:2016:779).

2) Izvērtējums

46. Vispirms ir vērts atgādināt, ka pseidonimizācija ir apstrāde, ko piemēro personas datiem ar mērķi – saskaņā ar Regulas 2018/1725 17. apsvērumu – "mazināt riskus", ko rada datu kopuma sasaiste ar datu subjekta identitāti, un "palīdzēt pārziņiem un apstrādātājiem izpildīt datu aizsardzības pienākumus".

47. Tādējādi Regulas 2018/1725 3. panta 6. punktā pseidonimizācija ir definēta kā "personas datu apstrāde, ko veic tādā veidā, lai personas datus vairs nav iespējams saistīt ar konkrētu datu subjektu bez papildu informācijas izmantošanas, ar noteikumu, ka šāda papildu informācija tiek turēta atsevišķi un tai piemēro tehniskus un organizatoriskus pasākumus, lai nodrošinātu, ka personas dati netiek saistīti ar identificētu vai identificējamu fizisku personu"[20].

48. Pseidonimizācija tātad nav personas datu definīcijas elements – tie savukārt Regulas 2018/1725 3. panta 1. punktā definēti, ievērojot datu subjekta "identificējamības" jēdzienu. Turklāt, kā Komisija norādīja iestāšanās rakstā, regulā ir definēts jēdziens "pseidonimizācija", tādējādi atsaucoties uz aizsardzības pasākuma vai tehniskā un organizatoriskā pasākuma ieviešanas procesu, bet ne jēdziens "pseidonimizēti dati".

49. Šāda interpretācija apstiprinās, kopīgi aplūkojot šīs pašas regulas 3. panta 6. punktu un 16. apsvērumu, kura pirmajā teikumā atgādināts, ka "datu aizsardzības principi būtu jāattiecina uz jebkādu informāciju par identificētu vai identificējamu fizisku personu".

50. Turklāt Regulas 2018/1725 16. apsvērums ir pelnījis detalizētāku tā analīzi[21]. Proti, tajā ir otrais teikums, kas paredz, ka "personas dati, kuri ir pseidonimizēti un kurus, izmantojot papildu informāciju, varētu attiecināt uz fizisku personu, būtu jāuzskata par informāciju par identificējamu fizisku personu". Tam seko trešais un ceturtais teikums, kuros ir precizēts šīs identificējamības prasības saturs.

51. No šo normu formulējuma secinu, ka pseidonimizācija pieļauj iespēju, ka datu subjekti nav identificējami, citādi 16. apsvēruma formulējumam nebūtu jēgas. Papildus norādīšu, ka minētā apsvēruma pēdējie teikumi par anonimizāciju apstiprina šo interpretāciju: tie no Regulas 2018/1725 piemērošanas jomas izslēdz anonimizētus datus (vai datus, ko sniedz anonīmi)[22], bet pseidonimizētus datus no tās izslēdz tikai, ciktāl datu subjekti nav identificējami. Ja minētos datu subjektus identificēt nav iespējams, tie tātad tiek juridiski uzskatīti par pietiekami aizsargātiem ar pseidonimizācijas procesu, lai gan papildu identifikācijas dati nav pilnībā dzēsti.

[20] Šajā ziņā skat. arī atzinumu par jēdzienu "personas dati" ("29. panta" darba grupa, Atzinums 4/2007, 2007. gada 20. jūnijs, WP 136) un atzinumu par anonimizācijas un pseidonimizācijas metodēm ("29. panta" darba grupa, Atzinums 05/2014, 2014. gada 10. aprīlis, WP 216). Pseidonimizācijas process tādējādi ir īpaši svarīgs tostarp pētniecības un statistikas kontekstā.

[21] Lai gan tiem nav saistošas patstāvīgas juridiskas nozīmes un uz tiem nevar pamatot Regulas 2018/1725 sasniedzamajiem mērķiem pretēju interpretāciju, tomēr Tiesa bieži tos izmanto, interpretējot Savienības tiesību aktu noteikumus (skat. it īpaši ģenerāladvokāta M. Špunara [*M. Szpunar*] secinājumus lietā *Planet49*, C-673/17, EU:C:2019:246, 71. punkts, un ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumus lietā Komisija/*CK Telecoms UK Investments*, C-376/20 P, EU:C:2022:817).

[22] Turklāt no tīri tehniskā viedokļa anonimizācija neizslēdz atkārtotas identifikācijas iespēju, tāpēc datu pārziņiem, kas pielieto anonimizācijas metodes, regulāri jāanalizē atkārtotas identifikācijas risks, katrā atsevišķā gadījumā novērtējot šā riska nopietnību un iespējamību (šajā ziņā skat. Tambou, O., *Manuel de droit européen de la protection des données à caractère personnel*, Bruylant, 2020, 68. punkts un šajā ziņā minētās atsauces, it īpaši 162. zemsvītras piezīmē).

52. Citiem vārdiem – nav runas par to, ka pseidonimizēti dati tiktu automātiski izslēgti no šīs regulas piemērošanas jomas [23]. Tomēr, ņemot vērā tās 16. apsvērumu, nevar izslēgt, ka tādi dati noteiktos apstākļos varētu neietilpt jēdzienā "personas dati".

53. Pretēji EDAU apgalvotajam, šāda pieeja, manuprāt, nav pretrunā mērķim garantēt personas datu aizsardzības augstu līmeni, it īpaši, ņemot vērā piemērojamajās normās noteiktās identificējamības prasības, no vienas puses, un to interpretāciju judikatūrā, no otras puses.

54. Pirmām kārtām, Regulas 2018/1725 16. apsvērumā ir atsauce uz pārziņa "vai kādas citas personas" iespēju identificēt: šī paplašinātā koncepcija, lai gan tā nav neierobežota [24], iekļaujas personas datus aizsargājošā pieejā.

55. Tāpat arī 16. apsvērumā ir paredzēts, ka jāņem vērā līdzekļi, ko pietiekami iespējami varētu izmantot, lai tieši vai netieši identificētu fizisku personu, ievērojot visus objektīvos faktorus, piemēram, identificēšanai nepieciešamās izmaksas un laiku, ņemot vērā apstrādes laikā pieejamo tehnoloģiju un tehnoloģiju attīstību, un tas veido plašu un aizsargājošu personas datu definīciju.

56. Otrām kārtām, judikatūrā šī jēdziena "identificējamība", kas ir koncentrēts uz datu subjektu atkārtotas identificēšanas risku, interpretācija arī pieļauj plašu jēdziena "personas dati" piemērošanu. Tādējādi Tiesa par "personas datiem" ir sistemātiski atzinusi datus, kas, lai gan nošķirti no identifikācijas datiem, kuri ir kādas citas personas rīcībā, konkrētajos apstākļos varētu radīt datu subjektu atkārtotas identifikācijas risku [25].

57. Tādējādi tikai tad, ja identifikācijas risks nepastāv vai ir nenozīmīgs [26], datus juridiski var nekvalificēt kā "personas datus".

58. Mani nepārliecina EDAU un Eiropas Datu aizsardzības kolēģijas argumenti par apdraudējumiem, ko rada pārāk šaura personas datu interpretācija. Proti, tas, ka no Regulas 2018/1725 izrietošie noteikumi nav piemērojami datiem, kas attiecas uz

[23] Lai gan sākotnējais nolūks, ieviešot jēdzienu "pseidonimizācija" VDAR, bija nodrošināt elastību, lai atvieglotu pienākumus datu aizsardzības jomā (šajā ziņā skat. Kuner, C., Bygave, L. A. un Docksey, C., "Background and Evolution of the EU General Data Protection Regulation (GDPR)", no: Kuner, C., Bygrave, L. A., Docksey, C. un Drechsler, L. (red.), *The EU General Data Protection Regulation (GDPR). A Commentary*, Oxford University Press, Oksforda, 2020, 1.–47. lpp.), šo nodomu Padome neīstenoja VDAR 26. apsvērumā, kura formulējums tika pārņemts Regulas 2018/1725 16. apsvērumā.

[24] Kā ģenerāladvokāts M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*] norādīja secinājumu lietā *Breyer* (C-582/14, EU:C:2016:339) 64.–67. punktā, "nekad pilnīgi droši nevarētu noteikt, vai ir trešā persona, kuras rīcībā ir papildinformācija, ko var izmantot kopā [ar] šo informāciju, un tādējādi tas ļautu noteikt personas identitāti. [..] Tomēr es uzskatu, ka šo bažu dēļ – kas citādi ir ļoti pamatotas – nevar neņemt vērā likumdevēja nodomu un pieļaut tādu [Direktīvas 2018/1725 preambulas 16. apsvēruma] sistēmisku interpretāciju, kas būtu ierobežota tikai ar "līdzekļ[iem], kurus, iespējams, pamatoti [saprātīgi] izmantotu" *konkrētas trešās personas*".

[25] Piemēram, spriedumā *Breyer*, dinamiskā IP adrese kāda tiešsaistes plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu sniedzēja rokās, lai gan nodalīta no interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēja rīcībā esošiem identifikācijas datiem, ir kvalificēta kā "personas dati", jo tiešsaistes plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu sniedzējam bija līdzekļi, ko var pietiekami iespējami īstenot, lai identificētu personu, uz kuru attiecas šī IP adrese. Tāpat arī 2023. gada 9. novembra spriedums *Gesamtverband Autoteile-Handel* (Piekļuve transportlīdzekļu informācijai) (C-319/22, EU:C:2023:837) bija par transportlīdzekļa VIN (identifikācijas numurs), kas definēts kā burtu un ciparu kods, ko transportlīdzeklim piešķir tā ražotājs, lai nodrošinātu pienācīgu šī transportlīdzekļa identifikāciju. Lai gan VIN kā tāds nav "personas dati", tas šādu statusu iegūst attiecībā uz jebkuru personu, kuras rīcībā ir pietiekami iespējami [saprātīgi] līdzekļi, kas ļauj to sasaistīt ar konkrētu personu. (46. punkts) un tādējādi to saistīt ar identificētu vai identificējamu fizisku personu (49. punkts). Tāpat vēl arī Eiropas biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) paziņojums presei, kurā ietverti identifikatori, kas ļauj identificēt prasītāju, vai nu vienkārši objektīvi izlasot šo paziņojumu presei, vai arī ar līdzekļiem, kurus "varētu pietiekami iespējami [saprātīgi] izmantot" kāds no tā lasītājiem, ir personas dati (spriedums, 2024. gada 7. marts, OC/Komisija, C-479/22 P, EU:C:2024:215). Tādā pašā veidā 2024. gada 7. marta spriedumā, *IAB Europe* (C-604/22, EU:C:2024:214), organizācija *IAB*, kas pārstāv digitālās reklāmas un mārketinga nozares uzņēmumus, bija izveidojusi sistēmu tīmekļvietņu, kas kodētas ar *TC string* (burtu un zīmju kombinācija) palīdzību, lietotāju izvēļu reģistrācijai. *TC string* tika atzīta par personas datiem, jo apvienojumā ar identifikatoru tā ļāva identificēt konkrēto interneta lietotāju, arī [organizācijai] *IAB*, kuras rīcībā nebija identifikācijas elementu, bet kura tiem varēja netieši piekļūt ar saprātīgiem līdzekļiem (sprieduma 48.–50. punkts).

[26] No sprieduma *Breyer* 46. punkta izriet, ka tas tā būtu, ja attiecīgās personas [datu subjekta] identifikācija būtu aizliegta ar tiesību aktiem vai praktiski neīstenojama, piemēram, tādēļ, ka tā nozīmētu nesamērīgu piepūli laika, izmaksu un darbaspēka ziņā.

neidentificējamām personām, vajadzības gadījumā neliegtu saukt pie juridiskās atbildības subjektus, kuri būtu veikuši sodāmas darbības, piemēram, ja datu izpaušana radītu kaitējumu. Turpretī, man šķiet, ir nesamērīgi uzlikt subjektam, kurš nevarētu saprātīgi identificēt datu subjektus, pienākumus, kas izriet no Regulas 2018/1725[27] – pienākumus, kurus šis subjekts hipotētiski nevarētu izpildīt vai kuri tam tieši prasītu mēģināt identificēt datu subjektus.

59. Ņemot vērā šos apsvērumus, ja strīdu analizē attiecībā uz datiem, kādi tika nodoti *Deloitte*, uzskatu, ka pretēji tam, ko apgalvo EDAU, bija jānosaka, vai konkrēto datu pseidonimizācijas apstrāde bija pietiekami stingra, lai secinātu, ka sūdzības iesniedzēji – *Deloitte* nodotās informācijas autori – saprātīgi nebija identificējami. Citiem vārdiem – šādā situācijā, ja *Deloitte* rīcībā būtu saprātīgi līdzekļi minēto sūdzības iesniedzēju identificēšanai, varētu uzskatīt, ka tā apstrādā personas datus.

60. Tātad EDAU izvirzītais pirmais iebildums, manuprāt, būtu jānoraida.

b) Par otro iebildumu, kas balstīts uz kļūdu ar spriedumu "Breyer" veiktajā salīdzinājumā

1) Lietas dalībnieku argumenti

61. EDAU, ko atbalsta Eiropas Datu aizsardzības kolēģija, uzskata, ka konkrētie pseidonimizētie dati attiecībā uz VNV ir personas dati un ka tādējādi VNV bija pienākums pret datu subjektiem sniegt tiem informāciju par saņēmēju. Tas būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir nepareizi interpretējusi spriedumu *Breyer*, kurā tika apskatīta cita faktiskā situācija.

62. VNV, ko atbalsta Komisija, turpretī uzskata, ka salīdzinājums ar spriedumu *Breyer* lietā ir atbilstošs un ir ļāvis nospriest, ka informēšanas pienākums ir piemērojams tikai tad, ja nodotie dati ir personas dati no saņēmēja – šajā gadījumā *Deloitte* – skatupunkta, un tas, kā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, šajā lietā neesot pierādīts.

2) Izvērtējums

63. Uzskatu, ka Regulas 2018/1725 15. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzētais informēšanas pienākums un paralēles ar spriedumu *Breyer* šajā lietā noved pie risinājuma, kas atšķiras no Vispārējās tiesas risinājuma – to izklāstīšu šī iebilduma analīzē.

64. Regulas 2018/1725 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir noteikta prasība personas datus apstrādāt likumīgi, godprātīgi un datu subjektam pārredzamā veidā.

65. It īpaši šīs regulas 15. panta 1. punkta d) apakšpunktā ir paredzēts, ka tad, ja datu subjekta personas datus vāc no datu subjekta, pārzinis "personas datu iegūšanas laikā" datu subjektus informē par iespējamiem minēto datu saņēmējiem. Tādējādi ir redzams, ka personas datu pārzinim šī informācija jāsniedz nekavējoties, t.i., datu ievākšanas brīdī[28].

[27] Var minēt, piemēram, pienākumus, kas izriet no Regulas 2018/1725 18. pantā paredzētajām tiesībām labot personas datus.

[28] Pēc analoģijas skat. spriedumu, 2019. gada 29. jūlijs, *Fashion ID* (C-40/17, EU:C:2019:629, 104. punkts un tajā minētā judikatūra). Skat. arī ģenerāladvokāta M. Špunara secinājumus lietā *Association Mousse* (C-394/23, EU:C:2024:610, 58. punkts).

66. Šī pienākuma izpildes svarīgums ir apliecināts arī Regulas 2018/1725 35. apsvērumā, kurā noteikts, ka godprātīgas un pārredzamas apstrādes principi prasa, lai datu subjekts tiktu informēts par apstrādes darbības esamību un tās nolūkiem, uzsverot, ka pārzinim būtu jāsniedz jebkāda papildu informācija, kas vajadzīga, lai nodrošinātu godprātīgu un pārredzamu apstrādi, ņemot vērā konkrētos apstākļus un kontekstu, kādā personas dati tiek apstrādāti [29].

67. Šāds informēšanas pienākums ir vēl jo svarīgāks, jo datu subjekta sniegtās piekrišanas spēkā esamība citastarp ir atkarīga no tā, vai šī persona iepriekš ir ieguvusi informāciju – ņemot vērā visus ar attiecīgo datu apstrādi saistītos apstākļus –, uz kuru tai bija tiesības saskaņā ar Regulas 2018/1725 14. un 15. pantu un kura tai ļauj dot piekrišanu, pilnībā apzinoties situāciju [30].

68. Papildus norādīšu, ka vienīgais izņēmums no šī informēšanas pienākuma, kas paredzēts Regulas 2018/1725 15. panta 4. punktā, attiecas uz situāciju, kad datu subjektam attiecīgā informācija jau ir pieejama.

69. No tā secinu, ka šajā lietā informēšanas pienākums pieder pie tiesiskajām attiecībām, kas pastāv starp datu subjektiem, šajā gadījumā sūdzības iesniedzējiem, no vienas puses, un VNV kā datu pārzini, no otras puses, un nevis pie attiecībām starp VNV un saņēmēju, proti, *Deloitte*. Informēšanas pienākums tātad attiecas uz datiem, kuri bija VNV rīcībā pirms to nodošanas *Deloitte*. Netiek apstrīdēts, ka tie ir personas dati, jo VNV rīcībā ir komentāri un tos sniegušo personu identifikācijas bāze.

70. Šāda "attiecīgā skatpunkta" pieeja [31] tātad mani noved pie risinājuma, kas atšķiras no Vispārējās tiesas risinājuma, pat salīdzinot ar spriedumu *Breyer*.

71. Atgādināšu, ka tiesvedībā, kurā tika uzdots prejudiciālais jautājums minētajā spriedumā, *Breyer* kungs vēlējās, lai pārzinim (Vācijas Federatīvajai Republikai) tiktu aizliegts saglabāt viņa dinamisko IP adresi. Papildu informācija, kas ļāva viņu identificēt, izmantojot ar viņa datoru saistīto IP adresi, bija nevis pārziņa, bet gan interneta pakalpojumu sniedzēja rīcībā. Jautājums tātad bija par to, vai pārziņa rīcībā esošo dinamisko IP adresi var klasificēt kā "personas datus" un tādējādi *Breyer* kunga un minētā pārziņa sasvstarpējās tiesiskajās attiecībās var radīt šim pārzinim saglabāšanas pienākumus, lai gan *Breyer* kunga identifikācijas dati bija citas personas, nevis pārziņa rīcībā. Būtībā tika nospriests, ka pārzinis, lai gan tā rīcībā nebija papildu identificējošas informācijas, varēja tai saprātīgi piekļūt, un dinamiskā IP adrese tātad tika klasificēta kā "personas dati".

[29] Pēc analoģijas skat. spriedumus, 2015. gada 1. oktobris, *Bara* u.c. (C-201/14, EU:C:2015:638, 34. punkts), 2019. gada 1. oktobris *Planet49* (C-673/17, EU:C:2019:801, 77. punkts) un 2024. gada 11. jūlijs, *Meta Platforms Ireland* (Pārstāvības prasība) (C-757/22, EU:C:2024:598, 57. punkts). Regulas 2018/1725 36. apsvērumā turklāt noteikts, ka tad, "ja personas datus var leģitīmi izpaust citam saņēmējam, datu subjekts būtu jāinformē, kad personas dati tiek izpausti saņēmējam pirmo reizi". Citiem vārdiem – ja parādās jauns elements, tas ir jāpaziņo datu subjektiem pirms šīs "turpmākās apstrādes" (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2022. gada 27. aprīlis, *Roos* u.c./Parlaments, T-710/21, T-722/21 un T-723/21, EU:T:2022:262, 171. punkts).

[30] Pēc analoģijas skat. spriedumu, 2024. gada 11. jūlijs, *Meta Platforms Ireland* (Pārstāvības prasība) (C-757/22, EU:C:2024:598, 60. punkts) un ģenerāladvokāta Ž. Rišāra Delatūra [*J. Richard de la Tour*] secinājumu šai pašā lietā (EU:C:2024:88) 47. punktu. Skat. arī Regulas 2018/1725 14. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru "pārzinis veic atbilstošus pasākumus, lai kodolīgā, pārredzamā, saprotamā un viegli pieejamā veidā, izmantojot skaidru un vienkāršu valodu, datu subjektam sniegtu visu 15. un 16. pantā minēto informāciju [..] attiecībā uz apstrādi."

[31] Pat ja konstatētu, ka šī pieeja tādējādi nav aplūkota procesuālajos dokumentos, norādīšu, ka papildus tam, ka tā tika minēta tiesas sēdē Tiesā, šī pieeja ir šim strīdam atbilstoša, jo ar to tiek mēģināts noteikt attiecīgo skatpunktu, ievērojot šajā lietā aplūkoto informēšanas pienākumu. Šajā situācijā, lai gan tiesai ir jāsprīež tikai par lietas dalībnieku prasījumiem, atbilstoši kuriem tiek noteiktas strīda robežas, tai nav jāaprobežojas vienīgi ar šo lietas dalībnieku savu prasījumu pamatojumam norādītajiem argumentiem, jo pretējā gadījumā atbilstošā situācijā tā būtu spiesta pamatot savu nolēmumu ar kļūdainiem juridiskiem apsvērumiem (skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

72. Šajā lietā, kā atgādināts iepriekš [32], informēšanas pienākums ir daļa no attiecībām starp datu subjektiem (sūdzības iesniedzējiem) un pārzini (VNV): kad VNV savāc konkrētos datus un – it īpaši saistībā ar saņēmēju –, vēlākais, tad, kad šis saņēmējs ir zināms, rodas pienākums sniegt informāciju. Kad šis brīdis noskaidrojas, konkrētie dati ir personas dati, kas ir VNV rīcībā, kurai ir papildu identifikācijas dati. Ņemot vērā attiecīgo informēšanas pienākumu un tā noskaidrošanās brīdi, konkrētie dati tādējādi bija personas dati, neatkarīgi no tā, vai *Deloitte* tos spēja identificēt, jo uz to neattiecas ne sūdzību iesniedzēju un VNV savstarpējās juridiskās attiecības, kurām vienīgajām ir nozīme, ne arī informēšanas pienākums, kas attiecas uz VNV.

73. Tieši šajā ziņā, manuprāt, šajā lietā ir jāskata paralēles ar spriedumu *Breyer*.

74. No tā izriet, ka informēšanas pienākums bija VNV kā pārzinim un ņemot vērā tās attiecības ar sūdzības iesniedzējiem, no kuriem tā vāca konkrētos datus, un tas tā bija neatkarīgi no tā, vai *Deloitte* nodotie dati bija vai nebija personas dati.

75. VNV arguments, kas tika atkārtots tiesas sēdē, ka saņēmēja skatpunktam ir nozīme, jo jāpārbauda, vai tas ir vai nav "personas datu saņēmējs", atbilstoši šādai loģikai ir jānoraida.

76. Šajā ziņā taisnība, ka Regulas 2018/1725 15. panta 1. punkta d) apakšpunkta teksts, kurā ir atsauce uz "personas datu saņēmējiem", var būt mulsinošs. Tomēr šīs normas lietderīgā iedarbība paredz, ka informācija datu subjektiem jāsniedz tiklīdz iespējams un pirms minētās datu nodošanas [33]. Šajā lietā – pat ja VNV sākotnējās komentāru vākšanas laikā nebija nodoma iegūt *Deloitte* atzinumu, lai zinātu, vai šie komentāri maina 3. vērtējumu, – no Vispārējā tiesā apstrīdētā lēmuma izriet, ka *Deloitte* palīdzēja VNV tiesību tikt uzklausītam procedūrā [34]. Turklāt var uzskatīt, ka VNV nodoms nodot pseidonimizētos datus *Deloitte* pastāvēja, vēlākais, brīdī, kad tika nolemts apstrādāt konkrētos komentārus tieši pseidonimizācijas nolūkā [35], bez kā pseidonimizācijai nebūtu nekāda pamatojuma.

77. Tādējādi uzskatu, ka pienākuma sniegt informāciju izpildes pārbaude brīdī, kad VNV nodeva datus *Deloitte*, izmantojot tā saņēmēja skatpunktu, lai kvalificētu vai nekvalificētu konkrētos datus kā personas datus, noved pie minētās pārbaudes nobīdes laikā. Tātad šī pārbaude tiktu nepareizi atlikta, jo tā tiktu veikta par datiem, kas jau ir nodoti saņēmējam, lai gan informācijas sniegšanas pienākuma mērķis attiecas uz VNV un sūdzības iesniedzēju attiecībām un ir paredzēts, lai ļautu pēdējiem minētajiem sniegt savu informētu piekrišanu pirms datu nodošanas.

[32] Skat. šo secinājumu 69. punktu.

[33] Par informācijas iepriekšēju raksturu, lai nodrošinātu informētu piekrišanu, skat. spriedumu, 2024. gada 11. jūlijs, *Meta Platforms Ireland* (Pārstāvības prasība) (C-757/22, EU:C:2024:598, 60. punkts).

[34] Skat. šo secinājumu 12. punktā norādīto 7. zemsvītras piezīmi.

[35] Skat. pārsūdzētā sprieduma 13. un nākamos punktus. Skat. arī VNV atbildes uz jautājumiem tiesas sēdē.

78. Turklāt, runājot par sūdzības iesniedzēju piekrišanu, viņu dalību tiesību tikt uzklausītam procedūrā noteikti var interpretēt kā netiešu piekrišanu personas datu nodošanai pārzinim, lai tiktu ņemti vērā viņu komentāri. Tomēr, manuprāt, ar to nav pietiekami, lai uzskatītu to par informētu piekrišanu datu pseidonimizācijai un to nodošanai *Deloitte* bez iepriekšējas informācijas par to no VNV [36].

79. Manuprāt, no tā izriet, ka VNV pienākums sniegt informāciju šajā lietā bija piemērojams pirms konkrēto datu nodošanas un neatkarīgi no tā, vai *Deloitte* rīcībā tie bija vai nebija personas dati.

80. Līdz ar to tas, vai pseidonimizācija ir vai nav pietiekami stabila un efektīva, lai varētu uzskatīt, ka *Deloitte* rīcībā esošie dati ir vai nav personas dati, man šķiet, galu galā nav *būtiski* no VNV pienākuma sniegt informāciju viedokļa.

81. Tāpēc šajā lietā bija jāievēro VNV kā pārzinim uzliktais informēšanas pienākums un šī iemesla dēļ pārsūdzētais spriedums ir atceļams tiesību kļūdas dēļ.

82. Tā kā konkrēto datu saņēmēja skatpunktam nav nozīmes, ņemot vērā Regulas 2018/1725 15. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzēto informācijas sniegšanas pienākumu, lietas dalībnieku argumenti par iespēju *Deloitte* ar likumīgiem un praktiski pielietojamiem līdzekļiem identificēt datu subjektus izrādās nelietderīgi un tādēļ nav vajadzības tos pārbaudīt.

83. Ja Tiesa tam nepiekristu, pakāroti norādīšu, ka EDAU šajā ziņā apstrīd Vispārējās tiesas konstatējumu par to, ka *Deloitte* nebija piekļuve identifikācijas datiem. Tas jo īpaši pamatojas uz apakšuzņēmuma līgumattiecībām, kādas esot bijušas starp VNV un *Deloitte*. VNV un Komisija apgalvo, ka, šādi rīkojoties, EDAU izvirza jaunus apgalvojumus par faktiem, kas apelācijas stadijā nav pieņemami. Es tam piekrītu. Proti, VNV un *Deloitte* savstarpējo līgumattiecību pastāvēšana, kas pierādītu, ka *Deloitte* bija iespēja lūgt VNV identificēt sūdzības iesniedzējus, ir jauna argumentācija, par kuru Vispārējā tiesa turklāt nav nekādi lēmusi. No tā izriet, ka šī argumentācija attiecīgajā gadījumā būtu jānoraida kā nepieņemama atbilstoši Tiesas Reglamenta 170. panta 1. punkta otrajam teikumam, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzībā nedrīkst grozīt Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmetu [37].

B. Otrais pamats, kas tiek izskatīts pakārtoti

84. Ar otro pamatu, kas ir balstīts uz Regulas 2018/1725 4. panta 2. punktā un 26. panta 1. punktā noteiktā pārskatatbildības principa pārkāpumu, EDAU, kuru atbalsta Eiropas Datu aizsardzības kolēģija, apgalvo, ka Vispārējā tiesa kļūdaini nosprieda, ka tam bija pienākums pierādīt, ka *Deloitte* nodotā informācija ir personas dati, tādējādi pārkāpjot principu, saskaņā ar kuru atbildība ir VNV.

[36] Attiecībā uz minētās informācijas kodolīgo, pārredzamo, saprotamo un viegli pieejamo raksturu, izmantojot skaidru un vienkāršu valodu, skat. Regulas 2018/1725 14. panta 1. punktu. Skat. arī "29. panta" darba grupas Pamatnostādnes par pārredzamību saskaņā ar Regulu (ES) 2016/679, 2018. gada 11. aprīlis, WP 260, 01. redakcija, 30. punkts: "Ja izmaiņas informācijā būtiski maina apstrādes raksturu (piemēram, paplašinot saņēmēju kategorijas vai ieviešot nosūtīšanu uz trešo valsti) vai ja tās ir izmaiņas, kas var nebūt būtiskas apstrādei, bet var būt būtiskas datu subjektam un to ietekmēt, informācija datu subjektam būtu jāsniedz laikus pirms izmaiņu veikšanas, un metodei, ko izmanto, lai datu subjektu informētu par izmaiņām, būtu jābūt nepārprotamai un efektīvai. Mērķis ir nodrošināt, lai datu subjekts "nepalaistu garām" izmaiņas, un tam dot saprātīgu laikposmu, lai tas varētu a) novērtēt izmaiņu raksturu un ietekmi un b) īstenot savas tiesības saskaņā ar VDAR saistībā ar izmaiņām (piemēram, atsaukt savu piekrišanu vai iebilst pret apstrādi)."

[37] Skat. it īpaši spriedumu, 2024. gada 29. februāris, *Euranimi*/Komisija (C-95/23 P, nav publicēts, EU:C:2024:177, 53. punkts).

85. Ņemot vērā iepriekš minēto un it īpaši šo secinājumu 81. un 82. punktu, uzskatu, ka šis otrais pamats nav jāpārbauda.

86. Tādējādi to minēšu tikai īsi – pakārtoti.

87. Par šī Vispārējā tiesā neizvirzītā pamata pieņemamību, ko VNV apstrīd, atgādināšu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs ir tiesīgs iesniegt apelācijas sūdzību, izvirzot pamatus, kuri ir radušies no pārsūdzētā sprieduma paša un kuru mērķis ir kritizēt tā pamatotību no tiesību viedokļa [38]. Tāds, manuprāt, ir šis pamats, kas tātad ir pieņemams.

88. Attiecībā uz lietas būtību jāatgādina, ka Vispārējā tiesa nosprieda, ka, tā kā EDAU nebija izpētījis, vai *Deloitte* bija likumīgi un praktiski pielietojami līdzekļi, kas ļauj piekļūt papildu informācijai, kura nepieciešama sūdzības iesniedzēju atkārtotai identificēšanai, EDAU nevarēja secināt, ka *Deloitte* nodotā informācija ir informācija, kas saistīta ar "identificējamu fizisku personu" Regulas 2018/1725 3. panta 1. punkta izpratnē.

89. EDAU, ko atbalsta Eiropas Datu aizsardzības kolēģija, būtībā apgalvo, ka Vispārējai tiesai esot bijis jāpārbauda, vai VNV – pārzinis – bija pierādījusi, ka ir anonimizējusi strīdīgos datus attiecībā pret *Deloitte*.

90. VNV apstrīd šo argumentāciju, apgalvojot, ka pārskatatbildības princips ir piemērojams tikai attiecībā uz personas datiem un ka šajā gadījumā *Deloitte* rīcībā esošie dati bija anonimizēti.

91. Komisija savukārt apgalvo, ka, pirmkārt, EDAU jāuzņemas saprātīgs pierādīšanas pienākums, lai, pamatojoties uz pieejamajiem pierādījumiem, pierādītu personas datu esamību. Otrkārt, attiecīgajam pārzinim esot bijis pienākums atspēkot šo secinājumu, sniedzot papildu pierādījumus.

92. Atgādināšu, ka saskaņā ar Regulas 2018/1725 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu personas dati attiecībā uz datu subjektu jāapstrādā likumīgi, godprātīgi un pārredzami. Minētās regulas 4. panta 2. punktā ir paredzēts, ka "pārzinis ir atbildīgs par atbilstību 1. punktam un var to uzskatāmi parādīt". Tādējādi no pārskatatbildības principa, kas noteikts minētās regulas 4. panta 2. punktā un precizēts 26. panta 1. punktā, izriet, ka pārzinim ir jāspēj pierādīt, ka tas ievēro 4. panta 1. punktā noteiktos principus attiecībā uz personas datu apstrādi [39].

93. Līdz ar to, ja pārzinis par to iesniegtu pietiekamus pierādījumus, varētu uzskatīt, ka tas ir izpildījis savu pierādīšanas pienākumu [40].

[38] Skat. spriedumu, 2022. gada 25. janvāris, Komisija/*European Food* u.c. (C-638/19 P, EU:C:2022:50, 77. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

[39] Šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumu, 2023. gada 4. maijs, *Bundesrepublik Deutschland* (Tiesu elektroniskā pastkaste) (C-60/22, EU:C:2023:373, 53. punkts un tajā minētā judikatūra). Par pārziņa pienākumu pierādīt piekrišanu datu apstrādei skat. arī spriedumu, 2020. gada 11. novembris, *Orange Romania* (C-61/19, EU:C:2020:901, 52. punkts).

[40] Skat. pēc analoģijas atlīdzinājuma prasībā, kas celta, pamatojoties uz VDAR, spriedumu 2024. gada 25. janvāris, *MediaMarktSaturn* (C-687/21, EU:C:2024:72, 43.–45. punkts): attiecīgajam pārzinim ir pienākums pierādīt, ka drošības pasākumi, kurus tas īstenojis, ir pienācīgi, un tiesai, kurā celta šāda prasība, jāņem vērā visi pierādījumi, ko pārzinis sniedzis, lai pierādītu, ka tehniskie un organizatoriskie pasākumi, kurus tas veicis, lai izpildītu savus pienākumus, ir piemēroti. Tomēr ar apstākli, ka pārziņa darbinieki kļūdas pēc ir nodevuši nepiederīgai trešai personai dokumentu, kurā ir personas dati, pašu par sevi nav pietiekami, lai uzskatītu, ka attiecīgā pārziņa īstenotie tehniskie un organizatoriskie pasākumi nav bijuši "atbilstoši" jeb "atbilstīgi".

94. Šajā lietā, manuprāt, VNV norādīja uz vairākiem faktiem (it īpaši uz strīdīgajā lēmumā un pārsūdzētajā spriedumā aprakstītajiem komentāru filtrēšanas, iedalīšanas kategorijās un apkopošanas procesiem), lai saskaņā ar tai uzlikto pārskatatbildības principu pierādītu, ka *Deloitte* nebija iespējams identificēt datu subjektus.

95. Vispārējā tiesā EDAU šajā ziņā ieņēma principiālu nostāju, raugoties no VNV, nevis no *Deloitte* skatpunkta un tādējādi kvalificējot *Deloitte* nodotos komentārus kā "personas datus".

96. Ja šā pamata pakārtotas izskatīšanas nolūkā pieņem, ka *Deloitte* skatpunktam bija nozīme šajā lietā [41], varētu uzskatīt, ka EDAU bija jāpierāda [42], kā Vispārējā tiesa to nosprieda, kāpēc juridisku vai tehnisku iemeslu dēļ VNV īstenotais pseidonimizācijas process šajā lietā nebija pietiekams, un bija jāatzīst, ka *Deloitte* apstrādāja personas datus.

97. Tātad uzskatu, ka attiecīgajā gadījumā pārsūdzētais spriedums attiecībā uz otro pamatu jāatstāj spēkā.

VII. Par prasību Vispārējā tiesa

98. Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja apelācija ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas lēmumu. Tā var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma pieņemšanai Vispārējā tiesā.

99. Pirmais pamats, ko VNV izvirzīja par Vispārējā tiesā strīdīgo lēmumu, ir balstīts uz Regulas 2018/1725 3. panta 1. punkta pārkāpumu. No šo secinājumu 63.–82. punkta izriet, ka, tā kā VNV nav izpildījusi pienākumu sniegt informāciju, kas tai noteikts ar Regulas 2018/1725 15. panta 1. punkta d) apakšpunktu, strīdīgais lēmums, manuprāt, būtu jāatstāj spēkā.

100. Turpretī otrais pamats, kas balstīts uz to, ka EDAU ir pārkāpis tiesības uz labu pārvaldību saistībā ar procedūru, kurā pieņemts strīdīgais lēmums, man šķiet, nav jāizskata.

101. Proti, VNV it īpaši apgalvo, ka administratīvajā procesā pirms strīdīgā lēmuma pieņemšanas EDAU ir pārkāpis tās tiesības piekļūt lietas materiāliem, tiesības tikt uzklausītam un pušu vienlīdzības principu, liedzot tai piekļuvi lietas materiāliem, no vienas puses, un nepaziņojot tai par sūdzības iesniedzēju apsvērumiem vai to saturu, no otras puses.

102. Tomēr Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, tā kā pirmais pamats ir apmierināts, otrais tajā izvirzītais pamats nebija jāizskata. Līdz ar to šis pamats, kas it īpaši attiecas uz faktisko apstākļu novērtējumu, nav jāizskata. Tādējādi man šķiet, ka lieta būtu jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā varētu šajā ziņā lemt, un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana būtu jāatliek.

[41] Skat. šo secinājumu 59. un 60. punktu.

[42] Šajā ziņā skat. salīdzinājumu, ko Komisija veica ar valsts atbalsta tiesībām 2023. gada 12. oktobra spriedumā *Larko*/Komisija (C-445/22 P, nav publicēts, EU:C:2023:773, 29. punkts); tāpat kā konkrēta pasākuma atzīšana par valsts atbalstu ir priekšnoteikums, lai uz šo pasākumu attiektos Komisijas kompetence nodrošināt LESD 107. un 108. panta īstenošanu, šajā gadījumā atzīšana par "personas datiem" ir priekšnoteikums, lai Regula 2018/1725 tiktu piemērota un lai EDAU būtu kompetence (skat. šīs regulas 52. panta 3. punktu).

VIII. Secinājumi

103. Ņemot vērā iepriekš minēto, ierosinu Tiesai lemt šādi:

– atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2023. gada 26. aprīļa spriedumu VNV/EDAU (T-557/20, EU:T:2023:219);

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par otro tajā izvirzīto pamatu;

– atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.